

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Bij het voorbereiden van mijn preek voor vandaag
moest ik aan het volgende denken:

'Hoe kan het dat de liefde in een relatie soms toch
tot een 'verstikkende' liefde wordt?'

We hebben natuurlijk allemaal zo onze verschillende relaties.

We hebben bijvoorbeeld allemaal onze ouders.

En sommigen van ons hebben weer kinderen.

En al die relaties zijn natuurlijk belangrijk voor ons,
hebben alles met liefde te maken.

En toch moeten wij bij al die relaties uitkijken
dat die liefde nooit verwordt
tot een verstikkende liefde.

En zo zegt Jezus in het evangelie van vandaag het volgende:

'Wie vader of moeder meer bemint dan Mij,
is Mij niet waardig;
wie zoon of dochter meer bemint dan Mij,
is mij niet waardig.'

Toen ik voor het eerst deze woorden van Jezus las,
keek ik daar wat vreemd tegen aan.

Wat bedoelt Jezus hier nu toch?

Ik ben als jongste uit een gezin van zeven kinderen
gewend om nooit op de eerste plaats te komen.

Ik had natuurlijk altijd al zes broers en zussen boven mij!

Met andere woorden:

Bescheidenheid is mij met de paplepel ingegoten!

En daarom maakten deze woorden van Jezus
op mij vroeger een hele merkwaardige indruk.

Wil Jezus nou echt steeds op de eerste plaats komen?

Wil Hij belangrijker zijn dan je eigen vader of moeder?

Of wil Hij belangrijker zijn dan je kinderen, je zoon of dochter?

Wat bedoelt Jezus hier toch?

Nou, daar zou ik met u graag eens naar willen kijken.

Ik denk namelijk dat Jezus ons willen laten zien,

dat in al onze relaties Hij niet als een concurrent
de eerste plaats wil innemen.

Maar ik denk meer dat Jezus wil dat in al onze relaties
er ook altijd een plaats voor God moet zijn.

Anders zou die relatie wel eens verstikkend kunnen worden!

Ik zal u proberen uit te leggen wat ik daarmee bedoel.

Wanneer ik een kindje mag dopen,

dan zie ik altijd bij de ouders ook een zekere verwondering.

Natuurlijk, het is hun kind.

Maar er is toch ook altijd iets dat hen te boven gaat.

Iets wonderlijks.

Een Gods wonder.

Misschien zullen ze dat zelf niet zo specifiek noemen.

Maar ze voelen toch altijd wel aan

dat dit alles hen te boven gaat.

En of ouders nu gelovig zijn of niet,

ik denk toch dat alle ouders aanvoelen

dat een kind nooit hun bezit is, maar een geschenk.

En zo mag een kind nooit een slaaf worden

van zijn ouders.

Natuurlijk is het heerlijk als kinderen

later voor hun ouders kunnen zorgen,

zeker als ouders op hoge leeftijd hulpbehoevend zouden worden.

Maar kinderen zullen nooit als slaven

daarvoor gebruikt mogen worden.

Met andere woorden, in de relatie tussen ouders en kinderen

zal altijd ruimte moeten blijven voor God.

God vertrouwt de zorg van zijn kinderen

toe aan de ouders.

Maar de kinderen zijn daarmee niet hun bezit.

En natuurlijk mogen ouders hun kinderen liefhebben.

En er moet zelfs een zekere hechting ontstaan

tussen kinderen en ouders.

Die hechting is zelfs de basis voor kinderen

om te leren vertrouwen.

Maar die hechting mag nooit tot bezit leiden.
Dat zou verstikkend worden!

Ik hoorde overigens eens iets heel interessants hierover
van ouders, die een jongetje van twee jaar hadden geadopteerd.
Een jongetje uit het buitenland.
Zij kregen het advies om de eerste periode
niet teveel andere mensen bij hun nieuwe zoontje toe te laten.
Dus even niet teveel opa's en oma's, of tantes en ooms.
Want dit jongetje van twee jaar moest eerst de gelegenheid krijgen
om zich te leren hechten aan zijn twee nieuwe ouders.
Dat hij zijn twee nieuwe ouders helemaal kon vertrouwen.
Zo belangrijk is hechting in de opvoeding van kinderen.
Maar dat is toch wat anders dan bezit!

Ik hoop dat we zo de woorden van Jezus
een beetje beter kunnen verstaan:
'Wie zoon of dochter meer bemint dan Mij,
is Mij niet waardig.'
Kinderen zijn een geschenk en geen bezit.
Dit zou anders tot een verstikkende liefde kunnen leiden.

En dezelfde woorden, dezelfde redenering
zou je nu ook kunnen gebruiken voor:
'Wie vader of moeder meer bemint dan Mij,
is Mij niet waardig!'
Natuurlijk is een baby, een kind helemaal afhankelijk
van zijn vader en moeder.
Zonder vader of moeder zou een baby sterven.
Maar uiteindelijk moet een kind opgroeien
tot zelfstandigheid.
En dat is niet altijd even gemakkelijk!

Kinderen ontwikkelen normaal gesproken
een enorme loyaliteit naar hun ouders toe.
En dat is ook mooi.
Dat is ook een vorm van:
'Eer uw vader en moeder',

één van de tien geboden.
Maar toch mag dat niet leiden
tot een zekere verafgoding van de ouders.
Dat zou leiden tot een verstikkende relatie.
Want uiteindelijk moeten we als kinderen
ooit zelf volwassenen worden
en verantwoording afleggen
aan God onze Schepper en Vader.
En niet aan onze ouders!
Of, zoals Jezus het zegt:
'Wie vader of moeder meer bemint dan Mij,
is Mij niet waardig.'

En tot slot het derde voorbeeld van Jezus.
'Wie zijn kruis niet opneemt en Mij volgt,
is Mij niet waardig.'
Wij zullen dus soms ook ons kruis moeten opnemen.
Jezus leert ons:
'Heb je naaste lief als jezelf.'
Wij mogen en moeten dus zelfs onszelf liefhebben.
Maar dat liefhebben van jezelf wil niet zeggen:
je egoïsme voeden.
Of nog erger: een narcist zijn.
Een narcist is iemand die alleen maar
met zichzelf bezig is:
Iemand die van zichzelf een 'god' maakt.
Alles draait om hem.
Maar dat is niet jezelf liefhebben, zoals Jezus het bedoelt.
Dus er moet altijd plaats blijven voor God.

En soms doet het pijn dat egoïsme of die verkeerde zelf-liefde
los te laten.
Dat voelt bijna aan als een kruis.
Maar uiteindelijk zullen we dan het leven vinden.
'Wie zijn leven verliest om Mijnentwil,
zal het vinden.'